

Härlunda, Allbo, smt.

-1-

Bengt Söderberg
Håkan Haraldsson
H.

2654

Go'nisse.

Go'nisse.

När Alberts Bengt tjänade stalldräng i Veghult, så hade han go'nisse där. Och han behövde ~~bara~~ bara le in hästarna, så fo'rade och ryktade go'enissen dom, så ~~stod~~ stod de där blanka och fina om morgonen. Men så kom Bengt hem full en kväll, och han skulle dra ner lite' hö åt hästarna, och då fick han tag i ett par ben - det var nissen förstås - och Bengt började svärja och skälla. Men han fick sig en örfil, så han stöp. Och sen den dan fick han min själ själv fo'ra sina hästar. Och det rejält ändå,

och knappt ville de bli feta ändå.

Alberts Bengt kunde tala om, hur det blev go'nisse där. Det var torpare, som sålde sig till rika bönder, för att de skulle gå igen, sen de var döda och ordna om det på gården. Men när gårdsfolket blev ovettigt på honom och svor och skällde mot honom, så blev han löst.

2654

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Drake.

Drake.

2654

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Drake.

Drake.

Det var på ett ställe bredvid vägen därhemma, som vi såg det lysa flera gånger. Till slut blev det så vant, att vi inte brydde oss om det.

Så en söndag var vi några pojkalunsar ute och slog trill. Och hon for upp å ett stenrös där, och när jag skulle efter den, fick jag se en stor orm och fyra små, som kröp över ryggen på honom och fnattade och åt. Han var brunröd till färgen och grov som mitt lår. Oh jag sprang in till far och bad honom komma ut och slå honom. Va' faen är det

med dig, here, som inte våner slå ihjäl en orm själv? ,
sa' han.

Han följde med ut, och närhan fick se honom, sa'
han : "Den slår vi inte. Det är en drake".

Varken huvudet eller stjärten såg vi på honom, så
jag kan inte säga, hurudana de var. Han låg nere mellan ste-
narna.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKBOKSBEHOV

2654

En präst, som kunde säga, vart
själen kom på dom, som han jord-
fäste.

En präst, som
kunde säga, var
själen kom på
dom, som han
jordfäste.

En präst, som kunde säga, vart själen kom.

på dom, som han jordfäste.

En präst, som kunde säga, vart själen kom, på dom, som han jordfäste.

Det var en präst i en socken här i dom här krokarna någonstans. Jag tänker nästan det var pastor Lindblad i Härlunda, men jag är inte säker på det. Han kunde säga om en människa kom till himmelen eller helvetet. Det såg han, när han stod och jordfäste henne.

Men så en gång var det några gyckelmakare, som ville driva med prästen, för de trodde inte han visste något. De tog och la en levandes människa i en kista, och hade prästen

till att begrava henne. Men när han jordfäste liket, kunde han inte säga, vart hon kom, utan folket fick gå in i kyrkan och höra predikan. Men mitt under predikan stannade prästen och sa: "Rätt nu gick den arme själ åt helvete". Då fick de andre brått ut och gräva upp honom, men då var han allaredan död.

2654

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En redi'er präst.

En redi'er
präst.

Han ska ju bli präst? Då ska han få höra om en redi'er präst, hurudana de var förr.

Det var en präst, som alltid brukade gå nere på kyrkogården om kvällarna. Men fru'a tyckte inte om, att han hängde där nere jämt och ständigt, för hon fick ju aldrig reda på, vad han hade för sig där. Så en kväll skickade hon ut drängen till att se efter, vad han egentligen gjorde där.

Drängen klädde ut sig och gick dit ner. Och när prästen fick se honom frågade han:

2654

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Vem är du, och vad vill du?

Drängen svarade inte, och då sjönk han till knäna.

Vem är du och vad vill du, frågade prästen igen.

Drängen svarade ändå inte, och då sjönk han till midjan.

Nu är det för sent, så nu måste du gå dit, du skall gå,
och så la' han handen på huvudet på honom. Och då sjönk han
ner hele en.

Det var de redi'e prästerna, som kunde sånt. De hörde
nog till frimurarana dom däre.

-11-

2654

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESMUSEUM

Ormar.

Ormar.

2654

LUNDA UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Ormar.

Ormar.

Det var en gubbe - Bengt Karbin kallade de honom - som bodde uppe i Karstorp. Han gjorde psalmmodikon den däre. En morgon mötte jag honom i Lapparebo have, när jag gick till Torhulta kvarn. Far hade den dära kvarnen, och jag var möllare där. Och när vi stod där och pratade, rann det upp en huggorm. Jag fick tag i en stång och skulle slå honom. Men han skuttade ner i gräset, så han fridde sig.

Då förmanade han mig, att jag inte skulle slå ormar och myror, för de skulle vara nyttiga påstod han. De sugar

2654

LUNDS UNIVERSITET
POLITISKA INSTITUTET

upp ettern ur jorden. Och funnes inte de skulle inte en människa kunna sätta en fot på jorden.

Och så sa han, att de aldrig biter utan i rädsla.

"Det ska jag visa dig", sa han, och så satte han ner sin kryckekäpp emellan oss mitt på häradsvägen. Då rann ormen upp på vägen och kringlade sig runt käppen. Bengt tog upp cirkeln, och hade honom att krypa runt halsen på honom och bita honom i skägget. "Nu hugger han inte, för nu har han sett, att vi inte vill honom något illa", sa han. Sen tog han honom i nacken och släppte ner honom igen. "Nu får du gå", sa han.